

Zázrak v radlické kapli

Když se v roce 1922 Radlice připojily k Praze, bylo zdejší kapli právě dvě stě let. Zasvětili ji Janu Nepomuckému a v ní se obraceli k Bohu nejen v neděli. Děkovali za narození děcka, modlili se tu za zemřelé a tak to zůstalo až do časů, kdy staré Radlice zanikly. Od vzniku republiky uběhlo asi deset roků, když tu došlo k oné zvláštní události. V kapli se sešlo několik věřících a stalo se to právě uprostřed večerní modlitby k Janu Nepomuckému.

*Všemohoucí Bože, děkujeme Ti, že jsi naší vlasti poslal svatého kněze **Jana**. On pracoval se svatou horlivostí pro tvé království a tys ho posiloval v duchovním zápase, aby dosáhl věčné vítězství. Prosíme, dej na jeho přímluvu našemu národu a české zemi své požehnání a chraň nás od všeho zlého.* Stalo se to právě při vyslovení svätceva jména. Na prostém oltáři s jeho obrazem se objevilo slabé mihotavé světlo, lehce se pohnulo a zmizelo. Lidé zmlkli a rozpačitě pohlíželi jeden na druhého.

Pomník a kaple sv. Jana Nepomuckého, v pozadí je památník Obětem náletu v r. 1945

„Zázrak, stal se zázrak!“ Opakovali to jeden po druhém a vzájemně se ujišťovali, že to všichni viděli. Trochu se zklidnili, přece jsou na posvěcené půdě, ale z kapličky spěchali na vše strany, aby tu věc rozhlásili. V kapli přibývaly květiny i skupinky věřících, a to hlavně večer. Nejen kvůli zázraku, ale také až když měli po práci. O zázraku zpravili i smíchovského pana faráře. Ten jim pak každou první neděli v měsíci v kapličce odsloužil mši, aby jim dopřál svätého přijímání. Nikam nic však nehlásil, když nebyl očitým svědkem. Jeden pochybovač se v Radlicích našel. Byl to místní pekař. „To vám tam okýnkem zasvítíl měsíc,“ řekl své matce, která ten zázrak prožívala. „Ale jdi, ty hloupý, přece všichni poznáme měsíční světlo, nedala se paní Rubešová.“

„Světlo, no jistěže světlo,“ napadlo Rubeše. „Však už vím jaké“, pomyslel si. Večer co večer chodil do kapličky. Pomodlil se a poseděl na lavici. Čekával tak denně třeba i hodinu i víc. Dočkal se. Nad obrazem se mihlo světlo, vyběhl ven a na silnici za kaplí uviděl červená světla vzdalujícího se automobilu. Vídal je častěji, vyjížděly z Waltrovky, ale málokdy za tmy. Ale to tajemství, že zázrak pocházel od obyčejných reflektorů si nechal pro sebe, aby nezarmoutil svoji maminku.